

Дође час Божјег суда — први број

Суд над живима и пророчки значај 11. септембра

Jeff Pippenger

2024-12-18

Већ доста дуго, заправо одмах након 11. септембра, доследно смо учили да је суд над живима започео 11. септембра. Ову чињеницу смо разумели на основу мноштва библијских сведочанстава, која су је потврђивала из сасвим различитих праваца. Од јула 2023. године разумели смо још више појединости о суду над живима, који је започео 11. септембра, у поређењу с појединостима откривеним убрзо након 11. септембра. Зашто је суд над живима започео 11. септембра? Шта је библијски суд над живима?

У првом поглављу књиге Откривења, главна особина која се приписује Христу јесте да је Он Алфа и Омега, Почетак и Свршетак, Први и Последњи. Он пружа пример управо тог обележја Свога карактера када је заповедио Јовану да запише оно што јесте, и чинећи то, Јован је уједно писао и оно што ће доћи. Исус увек приказује крај кроз почетак. То је оно што Он јесте.

Библија поистовећује Исуса са Речју. Прва књига Библије, Постање, значи „почетак“. Последња књига Библије јесте књига Откривења, и истине које су најпре изложене у књизи Постања обрађују се у књизи Откривења. Постање је Алфа, а Откривење је Омега, и заједно они су Реч, а Реч је Исус, који је Алфа и Омега. Божји потпис, односно Његово име, записан је унутар сваког одломка библијског пророштва. Тај потпис потврђује да је светлост у том одломку истина.

Ако тумачење неког пророчног одломка не носи Божји потпис, који је Његово име, који је Његов карактер, онда је то тумачење погрешно. Постоје и други испити који треба да се примене при тумачењу Божје пророчке Речи, али који год испит неко могао да примени, тај испит треба да буде одређен у оквирима Божје Речи. Ако нема људски смишљених испита, има мање људски смишљених тумачења. Дакле, зашто? И шта? Да ли је библијски суд над живима започео 11. септембра?

Када Христос представља Себе у књизи Откривења, Он се поистовећује као почетак и свршетак и користи пророка Јована да прикаже шта та особина Његовог карактера представља. Он поруку целе књиге одређује као откривење о Себи самоме. Он заповеда Јовану да запише оно што је тада постојало у Јовановом свету, и чинећи тако, Јован би бележио оно што ће бити на крају света. Јован је био један од дванаесторице вођа на почетку хришћанске цркве, и стога Јован приказује свршетак хришћанске цркве, представљен са сто четрдесет и четири хиљаде и великим мноштвом у седмом поглављу Откривења.

Библијска логика је следећа: Исус је Реч, кроз коју је све створено, Реч која је одувек постојала са Својим Оцем, а Он је такође и Библија, јер је Он Реч Божја. Прво обележје Христовог карактера које се уводи у последњој поруци Речи Божје јесте то да Он крај неке

ствари приказује помоћу почетка те исте ствари. Ако се ова истина о Божјем карактеру не примени у нечијем проучавању Библије, та особа не може истински знати шта је суд живима, нити зашто је отпочео 9/11, и, што је још важније, зашто је готово при крају.

Као пример начела Алфе и Омеге, древни Израилљ представља праслику савременог Израилља, што је пророчка истина која се такође може исказати и као: дословни Израилљ представља праслику духовног Израилља. Ма како се то могло изразити, и древни дословни Израилљ и савремени духовни Израилљ имају историју почетка и историју свршетка. Три од те четири историје припадају прошлости, а ми се сада налазимо у четвртој и последњој историји.

Три прошле историје представљају три сведока последњег нараштаја земаљске историје. Те три прошле историје поистовећују нараштај који је у књизи Откривења представљен као сто четрдесет и четири хиљаде. Постоје и друге пророчке линије историје које се такође баве са сто четрдесет и четири хиљаде, али број сто четрдесет и четири хиљаде садржи пророчку симболику да су сто четрдесет и четири хиљаде они који су пророчки представљени умножавањем дванаест племена древног дословног Израилља са дванаест ученика савременог духовног Израилља.

Као још један пример Алфе и Омеге, три анђела из четрнаесте главе Откривења представљају историју почетка и завршетка. Милеритски покрет представља почетну историју тројице анђела, а покрет сто четрдесет и четири хиљаде представља историју на завршетку поруке трећег анђела. Покрет алфе објавио је отварање истражног суда 22. октобра 1844. године. Покрет омеге објавио је отварање суда над живима, одређујући његов почетак као 9/11.

Трећи пример Алфе и Омеге, који се лако потврђује надахнућем, јесте да се на почетку, у алфа покрету милерита, прича о десет девојака испунила дословно до најситнијег детаља. Сестра Вајт поистовећује историју милерита у књизи Велика борба са контекстом у којем се та прича у то време испуњавала. Она учи да ће и омега покрет сто четрдесет и четири хиљаде такође испунити причу о десет девојака дословно до најситнијег детаља. Три кратка сведока Христа који поистовећују крај с почетком.

На почетку древног Израилља, Господ је ступио у завет са Јеврејима, што је било представљено крвљу на довратницима, а то је, наравно, прво помињање Поноћног вапаја у Божјој Речи. Крштење је симбол заветног односа са Христом, и Павле нас учи да су сви Јевреји који су изашли из Египта били крштени „у облаку“ и „у мору“. Када су прешли море, дата им је мана, која је, између осталог, симбол седмодневне суботе у контексту тога што представља пробу.

„Мана“ представља њихову прву пробу, а када су пали на својој десетој и последњој проби, када су одбацили поруку Исуса Навина и Халева, Господ их је тада одбацио као народ Свога завета и ступио у завет са Исусом Навином и Халевом. Када су најзад ушли у Обећану земљу, обред обрезвања није био извршен над оним људима рођеним током тих четрдесет година, јер је тај обред био укинут приликом побуне у Кадесу, а поново установљен у

Кадесу непосредно пре уласка. Ово је знак Алфе и Омеге.

Ћетрдесетогодишње лутање по пустињи започело је побуну против поруке Исуса Навина и Халева, а окончао се побуну када је Мојсије ударио у Стену, те тако погрешно представио Божиј карактер и дело. Почетак старог Израела илустрије крај старог Израела.

На крају старог Израила, Исус је, као „Весник завета“ у трећем поглављу Малахије, дошао да потврди „завет“ с многима за једну седмицу, у испуњењу деветог поглавља Данила. Као Весник завета, Христос је ступио у завет са хришћанском црквом управо у историји у којој је мимоишао ранији заветни народ. На почетку старог Израила као Божиј заветног народа, Господ је мимоишао један ранији заветни народ и ступио у завет с новим изабраним народом. Управо то исто учинио је и на крају старог Израила.

Симбол завета јесте брак, а од Христовог рођења до разорења Јерусалима 70. године нове ере, пророштво износи поступни развод Бога од древног, дословног Израила. Дакле, када је развод заправо ступио на снагу: при Његовом рођењу, Његовој смрти, каменовању Стефана или разорењу Јерусалима?

„У међувремену су богослужитељи из сваког народа тражили храм који је био посвећен богослужењу Богу. Блистајући од злата и драгог камења, он је представљао призор лепоте и величанства. Али Јехова се више није могао наћи у том дворцу красоте. Израел се као народ развео од Бога. Када је Христос, пред сам крај Своје земаљске службе, последњи пут погледао у унутрашњост храма, рекао је: ‘Ето ће вам се оставити ваша кућа пуста.’ Матеј 23:38. До тада је храм називао домом Свога Оца; али када је Син Божиј изашао из тих зидова, Божије присуство заувек се повукло из храма саграђеног Њему на славу.” Дела апостолска, 145.

Сутрадан после Свечаног уласка Христос је објавио да је дом Јеврејима остао пуст, и развод је био коначно потврђен. Дакле, развод је био коначно потврђен када је сунце зашло у дан Свечаног уласка.

„Јерусалим је био дете Његове бриге, и као што нежни отац тугује над непослушним сином, тако је Исус плакао над љубљеним градом. Како да те предам? Како да гледам како си предан уништењу? Зар да те пустим да напуниш чашу свога безакоња? Једна је душа толике вредности да, у поређењу с њом, светови тону у безначајност; а овде је требало да буде изгубљен читав народ. Када би брзо залазеће сунце на западу ишчезло с небеског свода, Јерусалимов дан благодати био би окончан. Док се поворка задржавала на обронку Маслинске горе, за Јерусалим још није било прекасно да се покаје. Анђео милости је тада склапао своја крила да сиђе са златног престола и уступи место правди и суду који брзо долази. Али Христово велико срце љубави још је преклињало за Јерусалим, који је презрео Његове милости, одбацио Његове опомене и управо се спремао да своје руке обагри Његовом крвљу. Када би се Јерусалим само покајао, још не би било прекасно. Док су последњи зраци залазећег сунца још обасјавали храм, кулу и врхове, зар не би неки добри анђео повео њега ка Спаситељевој љубави и отклонио његову пропаст? Прекрасни и несвети граде, који си каменовао пророке, који си одбацио Сина Божијег, који си се својим непокајањем сам оковао у окове ропства, — твој дан

милости био је готово на измаку!“

„Ипак, Дух Божји поново говори Јерусалиму. Пре него што се дан оконча, још једно сведочанство бива дато о Христу. Глас сведочанства уздиже се, одговарајући на позив из пророчке прошлости. Ако Јерусалим буде чуо тај позив, ако прими Спаситеља који улази на њена врата, још може бити спасен.

„Извештаји су стигли до поглавара у Јерусалиму да се Исус приближава граду са великим мноштвом народа. Али они немају добродошлицу за Сина Божјег. У страху излазе да Га сусретну, надајући се да ће растурити гомилу. Када је поворка била наомак силаска с Маслинске горе, зауставили су је поглавари. Они се распитују о узроку бурног клицања. Док постављају питање: „Ко је ово?“, ученици, испуњени духом надахнућа, одговарају на то питање. Речитим казивањем они понављају пророштва која се односе на Христа:“

„Адам ће ти рећи: Семе жене ће сатрти главу змији.“

„Питајте Авраама, он ће вам рећи: то је ‘Мелхиседек, цар Салима’, Цар мира. 1. Мојсијева 14:18.“

„Јаков ће ти рећи: Он је Силом из племена Јудиног.“

„Исаија ће вам рећи: ‘Имануел’, ‘Дивни, Саветник, Бог силни, Отац вечни, Кнез мира.’ Исаија 7:14; 9:6.“

„Јеремија ће вам рећи: Изданак Давидов, ‘Господ правда наша.’“ Јеремија 23:6.

„Данило ће вам рећи: Он је Месија.“

„Осија ће вам рећи: Он је ‘Господ Бог над војскама; Господ је спомен Његов.’ Осија 12:5.“

„Јован Крститељ ће вам рећи: Он је ‘Јагње Божје, које узима на се грех света.’ Јован 1:29.“

„Велики Јехова је објавио са Свога престола: ‘Ово је Син мој љубљени.’ Матеј 3:17.

„Ми, Његови ученици, објављујемо: ово је Исус, Месија, Кнез живота, Искупител светa.“

„И кнез сила таме признаје Га, говорећи: ‘Знам Те ко си, Светац Божји.’ Марко 1:24.“
Чезња векова, 577–579.

Istorija Hristovog trijumfalnog ulaska predstavljala je prasluku istorije Ponoćnog pokliča u mileritskom vremenskom razdoblju. Odlomak Sestre Vajt ukazuje na to da su, kada je ulazak otpočeo, ljudi došli pod nadahnuće Svetoga Duha, a potom se Hristos zaustavio i zaplakao nad Jerusalimom. Nakon toga On je nastavio ulazak, i tada se suočava sa jevrejskim vođstvom. Želeo bih da izdvojim određena obeležja ove priče kako bih prepoznao oznake puta koje se ponavljaju u istoriji milerita. Ali najpre želim da iznesem jednu napomenu o početku i završetku. Ono što smo upravo naveli od Sestre Vajt predstavlja kraj jednog poglavlja, a početak sledećeg poglavlja kaže

sledeće.

Христов свечани улазак у Јерусалим био је нејасна предзнака Његовог доласка на облацима небеским са силом и славом, усред победничког клицања анђела и радовања светих. Тада ће се испунити Христове речи упућене свештеницима и фарисејима: „Јер вам кажем: нећете Ме од сада видети док не кажете: Благословен који долази у име Господње.” Матеј 23:39. У пророчком виђењу Захарији је био показан тај дан коначне победе; и он је видео и судбину оних који су при првом доласку одбацили Христа: „И погледаће на Мене кога прободоше, и нарицаће за Њим као што се нариче за јединцем, и туговаће за Њим као што се тугује за првенцем.” Захарија 12:10. Овај приказ Христос је предвидео када је посматрао град и плакао над њим. У привременој пропасти Јерусалима видео је коначно уништење оног народа који је био крив за крв Сина Божјег.

„Ученици су видели мржњу Јевреја према Христу, али још нису увиђали чему ће она довести. Још нису разумели право стање Израиља, нити су схватили одмазду која је требало да падне на Јерусалим. То им је Христос открио значајном очигледном поуком.“

„Последњи позив Јерусалиму био је узалудан. Свештеници и поглавари чули су како пророчки глас прошлости одјекује кроз мноштво, као одговор на питање: ‘Ко је ово?’ али га нису прихватили као глас Надахнућа. У гневу и запрепашћењу настојали су да ућуткају народ. У тој гомили налазили су се и римски официри, и Његови непријатељи су пред њима оптуживали Исуса као вођу побуне. Приказивали су Га као онога који се спрема да преузме храм и зацари се као цар у Јерусалиму.“ The Desire of Ages, 580.

Поента коју нисам желео да пропустим јесте да Христов свечани улазак у Јерусалим представља предобраз не само Поноћног вапаја у историји милеритског покрета, него и краја света. Он је повезан са Христовим повратком на почетку миленијума из двадесете главе Откривења, а такође и са Његовим повратком са Новим Јерусалимом на крају миленијума. Он је такође повезан са смрћу безбожника приликом Његовог другог доласка, и са њиховим коначним судом на крају миленијума. Почетак последњег пасуса гласи: „Последњи позив Јерусалиму био је узалудан. Свештеници и главари чули су како се у одговору на питање: ‘Ко је ово?’ прошлости пророчки глас одјекивао кроз мноштво, али га нису прихватили као глас Надахнућа.“

Последњи позив био је узалудан, а тај позив био је представљен као „пророчки глас прошлости“. Мноштво у Христово време одбацило је свој последњи позив, јер је одбацило Јеремијин савет да се врати старим стазама. Такође су одбацили и методологију „ред на ред“, јер су ученици на питање: „Ко је ово?“, одговорили доводећи заједно неколико сведока, ред на ред, овде мало и онде мало.

Када Христос започиње улазак у Јерусалим, Он се зауставља успут. То почиње испуњењем пророштва, док ученици обезбеђују магарицу да Христос на њој узјаше. Он никада раније није јахао животињу, а ни та животиња никада раније није била јахана. Логика указује на чудо, јер која животиња допушта јахача први пут, и ко зна како да управља јахањем магарице која то никада раније није чинила. То је слично ономе када су Филистејци ставили

принос на кола, заједно са Ковчегом, и упрягли две краве које су обе дојиле телад и које никада раније нису вукле кола, а оне су одмах оставиле телад и кренуле на пут да врате Ковчег Јеврејима. Ковчег је на путу за Јерусалим, и када га Давид најзад уноси у Јерусалим, тиме је предсказао Христов тријумфални улазак.

Када је Христос узјахао на магарца, народ је почео да простире своје хаљине по путу, да сече палмове гране, а узвици су одјекивали: „Осана Сину Давидову! Благословен који долази у име Господње! Осана на висини.“ (Матеј 21:9) Вође се опиру и траже од Исуса да ућутка мноштво. Они настављају даље, а Исус застаје да заплаче над изгубљеним човечанством, представљеним Јерусалимом. Потом се поворка наставља и вође још једном иступају, захтевајући да знају ко је Исус. Тада ученици одговарају сведочанством пророка, ред по ред.

Историји коју сада разматрамо претходило је васкрсење Лазарево, које означава прво разочарање у пророчкој линији приказаној у причи о десет девојака, као и Озаино дотицање Ковчегу, у линији Давидовог тријумфалног уласка у Јерусалим. Прво разочарање повезано је са временом застоја, а Христос је одоцнио када је први пут чуо да је Лазар болестан, као што је и Давид одоцнио оставивши Ковчег тамо где је Оза умро, док га касније није узео. Лазар је умро, а потом је васкрснут. Лазар је онај који потом води магаре на коме Исус улази у Јерусалим.

У милеритској историји други анђео је дошао 19. априла 1844. године, при првом разочарању, које је означило почетак времена одлагања. Потом је Самјуел Сноу почео постепено да развија вест Поноћног вапаја. Прогресивно развијање те вести представљено је Христовим уласком у Јерусалим. Напредовање Сноуовог дела такође је представљено у кретању Ковчегу, од Филистејаца, до кола, до Узе, и најзад у Јерусалим.

Улазак има почетно проглашење народа када су поглавари рекли Христу да утиша мноштво, затим Христов плач, а потом проглашење ученика када су непопустљиви поглавари упитали ко је Христос. Пројављивање надахнућа у народу, које је произвело први одговор непопустљивих поглавара, понавља се код ученика када су они изнели „ред по ред“ мноштво пророчких сведока из прошлости. Када је тог дана сунце зашло, стари Израил био је разведен од Бога.

У тој историји нам је саопштено да ученици нису „разумели одмазду која је требало да падне на Јерусалим“. „Одмазда“ која је требало да „падне на Јерусалим“ била је ученицима приказана „значајном очигледном поуком“. Та значајна очигледна поука било је проклетство смоквиног дрвета. Разорење Јерусалима, које ученици још увек нису разумели, било је приказано проклетством смоквиног дрвета, а такође и причом коју је Христос раније изнео у вези са смоквиним дрветом.

„Опомена важи за сва времена. Христов чин проклињања дрвета које је створила Његова сопствена сила стоји као опомена свим црквама и свим хришћанима. Нико не може држати Божји закон а да не служи другима. Али има много оних који не живе Христовим милостивим, несебичним животом. Неки који себе сматрају извршним

хришћанима не разумеју шта сачињава службу за Бога. Они планирају и размишљају како да угоде себи. Они поступају једино с обзиром на себе. Време за њих има вредност само утолико уколико могу да стичу за себе. У свим животним пословима то им је циљ. Не другима, него себи служе. Бог их је створио да живе у свету у коме се мора вршити несебична служба. Он је одредио да помажу својим ближњима на сваки могући начин. Али сопство је толико велико да не могу да виде ништа друго. Они нису у додиру с човечанством. Они који тако живе за себе слични су смокви која је имала свако спољашње обележје, али је била бесплодна. Они држе облике богослужења, али без покајања или вере. У исповедању поштују Божји закон, али послушност изостаје. Говоре, али не чине. У пресуди изреченој над смоквом Христос показује колико је у Његовим очима мрска та празна привидност. Он објављује да је отворени грешник мање крив од онога који исповеда да служи Богу, а не доноси рода на Његову славу.“

„Парабола о смоквином дрвету, изречена пре Христове посете Јерусалиму, била је у непосредној вези са поуком коју је дао проклињући бесплодно дрво.“ Чежња векова, 584.

После последњег сукоба са старешинама, Исус се повукао да се моли током ноћи, а затим је ујутру, пролазећи поред смокве, проклео је.

„Није било време за зреле смокве, осим у неким крајевима; а у висовима око Јерусалима заиста се могло рећи: ‘Време смокава још није дошло.’ Али у воћњаку у који је Исус дошао, једно дрво изгледало је као да је испред свих осталих. Већ је било прекривено лишћем. Природа смоквиног дрвета је таква да се, пре него што се листови отворе, појављује плод који расте. Стога је ово дрво, пуно лишћа, давало обећање добро развијеног плода. Али његов изглед био је варљив. Претраживши његове гране, од најнижег крака до највише гранчице, Исус није нашао ‘ништа осим лишћа’. Било је то мноштво разметљивог лишћа, и ништа више.“

„Христос је изрекао против њега страшно проклетство. ‘Нико до века да не једе рода од тебе’, рекао је. Следећег јутра, док су Спаситељ и Његови ученици поново ишли ка граду, њихову пажњу привукле су сасушене гране и клонули листови. ‘Учитељу’, рече Петар, ‘гле, смоква коју си прокао осушила се.’“

„Христов чин проклињања смокве запрепастио је ученике. Чинило им се да то није било налик Његовим путевима и делима. Често су Га слушали како изјављује да није дошао да осуди свет, него да се свет кроз Њега спасе. Сетили су се Његових речи: ‘Син човечји није дошао да погуби душе људске, него да спасе.’ Лука 9:56. Његова чудесна дела била су учињена да обнављају, никада да разарају. Ученици су Га познавали једино као Обновитеља, Исцелитеља. Овај чин стајао је усамљен. Која је била његова сврха? питали су се.“

Бог „ужива у милости“. „Тако ја био жив, говори Господ Бог, није ми мило да умре безбожник.“ Михеј 7:18; Језекиљ 33:11. Њему је дело уништења и објављивање суда „чудно дело“. Исаија 28:21. Али у милости и љубави Он подиже вео с будућности и открива људима последице пута греха.

„Проклињање смокве било је жива прича. То неродно дрво, које је разметљиво истицало своје претенциозно лишће управо пред Христовим лицем, било је симбол јеврејског народа. Спаситељ је желео да Својим ученицима јасно покаже узрок и извесност пропасти Израиља. Ради тога Он је дрво обдарио моралним својствима и учинио га тумачем божанске истине. Јевреји су стајали издвојени од свих других народа, исповедајући верност Богу. Он им је указао нарочиту наклоност, и они су полагали право на праведност већу од праведности сваког другог народа. Али били су искварени љубављу према свету и похлепом за добитком. Хвалили су се својим знањем, али су били незналице у погледу Божјих захтева и пуни лицемерја. Као неродно дрво, они су високо ширили своје претенциозне гране, бујне по изгледу и лепе за око, али су доносили „ништа осим лишћа“. Јеврејска религија, са својим величанственим храмом, својим светим жртвеницима, својим свештеницима с митрама и својим упечатљивим обредима, заиста је била лепа по спољашњем изгледу, али су јој недостајали понизност, љубав и добротинство.“ Чежња векова, 581, 582.

Започели смо постављањем два питања на која управо дајемо одговор. Та питања су била: „Зашто је суд живима отпочео 11. септембра? Шта је библијски суд живима?“

Nekoliko redova proročanstva koje smo upravo postavili jesu biblijski svedoci suda živima. Ti redovi proročanstva govore o mnogo više od samih „A, B, C-a“ suda, ali mi najpre odgovaramo na pitanja o 9/11 i sudu živima.

„Гледах“, каже пророк Данило, „док се поставише престоли, и Старац дана седе; одело Му беше бело као снег, и коса на глави Његовој као чиста вуна; престо Му беше као пламен огњени, а точкови његови као огањ разгорео. Огњена река излажаше и тецијаше испред Њега; хиљаде хиљада служажу Му, и десет хиљада пута десет хиљада стајаху пред Њим; суд седе, и књиге се отворише.“ Данило 7:9, 10, R.V.

„Тако је пророчком виђењу био представљен велики и свечани дан када ће карактери и животи људи проћи на увид пред Судијом све земље, и када ће свакоме бити узвраћено „по делима његовим“. Стари дана јесте Бог Отац. Псалмиста каже: „Пре него се горе родише, и пре него си саздао земљу и васељену, од века и до века, Ти си Бог.“ Псалам 90:2. Он, извор сваког постојања и врело сваког закона, председаваће суду. И свети анђели, као служитељи и сведоци, у броју „десет хиљада пута десет хиљада, и хиљаде хиљада“, присуствују овом великом суду.“

„И гле, као Син човечији иђаше с облацима небеским, и дође до Старца дана, и доведоше Га пред Њега. И даде Му се власт и слава и царство, да Му служе сви народи, племена и језици; власт је Његова власт вечна, која неће проћи.“ Данило 7:13, 14. Христов долазак који је овде описан није Његов други долазак на земљу. Он долази к Старцу дана на небу да прими власт и славу и царство, које ће Му бити дато по завршетку Његовог дела као Посредника. Управо тај долазак, а не Његов други долазак на земљу, био је у пророчанству предсказан да се збуде по истеку 2300 дана, 1844. године. У пратњи небеских анђела, наш велики Првосвештеник улази у Светињу над светињама и тамо се појављује у Божјем присуству да изврши последње чинове Своје службе за човека — да обави дело истражног суда и да изврши помирење за све за које

се покаже да имају право на његове благодати.

„U simboličnoj službi samo oni koji su pristupili pred Boga s priznanjem i pokajanjem, i čiji su gresi, krvlju žrtve za greh, bili preneseni u Svetinju, imali su udela u službi Dana pomirenja. Tako se i u velikom danu konačnog pomirenja i istražnog suda razmatraju jedino slučajevi onih koji se izjašnjavaju kao Božji narod. Sud nad bezbožnima jeste poseban i odvojen posao, i odvija se u kasnijem razdoblju. „Jer vreme je da sud počne od doma Božjega; a ako najpre od nas počne, kakav će biti svršetak onih koji se ne pokoravaju jevanđelju Božjemu?“ 1. Petrova 4:17.“

„Књиге записа на небу, у којима су забележена имена и дела људи, треба да одреде одлуке суда. Пророк Данило каже: ‘Суд седе, и књиге се отворише.’ Описујући исти приказ, писац Откривења додаје: ‘И друга се књига отвори, која је књига живота; и мртвима би суђено по ономе што је написано у књигама, по делима њиховим.’ Откривење 20:12.“

„Књига живота садржи имена свих који су икада ступили у службу Богу. Исус је својим ученицима рекао: ‘Радујте се што су ваша имена записана на небесима.’ Лука 10:20. Павле говори о својим верним сарадницима, ‘чија су имена у књизи живота’. Филипланима 4:3. Данило, гледајући унапред на ‘време невоље каквога не беше’, изјављује да ће Божји народ бити избављен, ‘сваки који се нађе записан у књизи’. А писац Откривења каже да ће само они ући у град Божји чија су имена ‘записана у Јагњетовој књизи живота’. Данило 12:1; Откривење 21:27.

„Књига за спомен“ пише се пред Богом, у којој су забележена добра дела „оних који се боје Господа и мисле о имену Његовом“. Малахија 3:16. Њихове речи вере, њихова дела љубави, записују се на небу. Неемија се на то позива када каже: „Помени ме, Боже мој, ... и не избриши добра дела моја, која учиних за дом Бога својега.“ Неемија 13:14. У књизи Божјег сећања свако дело праведности овековечено је. Тамо се верно бележи свако искушење којем је одолено, свако зло које је надвладано, свака реч нежне самилости која је изговорена. И свако дело жртве, свако страдање и свака жалост поднесени Христа ради, записани су. Псалмист каже: „Ти бројиш моја лутања; стави сузе моје у мех свој; нису ли у књизи Твојој?“ Псалам 56:8.

Постоји запис и о гресима људи. „Јер ће Бог изнети на суд свако дело, и сваку тајну ствар, било добра или зла.“ „За сваку празну реч коју људи изговоре даће одговор у дан суда.“ Спаситељ каже: „Јер ћеш се својим речима оправдати, и својим речима осудити.“ Проповедник 12:14; Матеј 12:36, 37. Тајне намере и побуде појављују се у непогрешивом запису; јер ће Бог „изнети на видело што је сакривено у тами, и објавити намере срца“. 1 Коринћанима 4:5. „Ево, записано је преда Мном, ... ваша безакоња и безакоња ваших отаца заједно, вели Господ.“ Исаија 65:6, 7.

„Дело свакога човека пролази на увид пред Богом и бележи се као верност или неверност. Насупрот сваком имену у књигама небеским уноси се са страшном тачношћу свака погрешна реч, свако себично дело, свака неизвршена дужност и сваки тајни грех, са сваким лукавим претварањем. Небом послата упозорења или укори који су

занемарени, протраћени тренуци, неискоришћене прилике, утицај извршен на добро или на зло, са његовим далекосежним последицама — све то бележи анђеоло записничар.“

„Закон Божији је мерило по коме ће се у суду испитивати карактер и живот људи. Мудри човек каже: ‘Бој се Бога и држи заповести Његове, јер то је све човеку. Јер ће Бог изнети на суд свако дело.’ Проповедник 12:13, 14. Апостол Јаков опомиње своју браћу: ‘Тако говорите и тако чините као они који ће бити суђени по закону слободе.’ Јаков 2:12.“

„Они који на суду буду ‘сматрани достојнима’ имаће удела у васкрсењу праведних. Исус је рекао: ‘А који се удостоје да добију онај свет и васкрсење из мртвих, ... једнаки су анђелима; и синови су Божији, будући синови васкрсења.’ Лука 20:35, 36. И опет Он изјављује да ће ‘они који су чинили добро’ изићи ‘у васкрсење живота.’ Јован 5:29. Мртви праведници неће бити подигнути све до после суда на коме буду сматрани достојнима ‘васкрсења живота.’ Стога они неће бити лично присутни пред судским престолом када се њихови записи буду испитивали и њихови случајеви решавали.“

„Isus će se pojaviti kao njihov zastupnik, da se zauzima za njih pred Bogom. ‘Ako ko sagreši, imamo Zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika.’ 1. Jovanova 2:1. ‘Jer Hristos ne uđe u rukotvorene svetinje, koje su samo prilične slike istinitih, nego u samo nebo, da se sada pokaže pred licem Božjim za nas.’ ‘Zato i može savršeno spasti one koji kroz Njega dolaze k Bogu, pošto svagda živi da se može moliti za njih.’ Jevrejima 9:24; 7:25.“

„Када се књиге записа отворе на суду, живот свих који су веровали у Исуса долази на увид пред Богом. Почевши од оних који су први живели на земљи, наш Заступник износи случајеве сваког узастопног поколења и завршава са живима. Свако име се спомиње, сваки случај се помно испитује. Имена се прихватају, имена се одбацују. Када неки имају грехе који и даље стоје у књигама записа, непокајане и неопроштене, њихова имена биће избрисана из књиге живота, а запис о њиховим добрим делима биће избрисан из књиге Божјег спомена. Господ је објавио Мојсију: ‘Ко је згрешио против Мене, њега ћу избрисати из Своје књиге.’ Излазак 32:33. А пророк Језекиљ каже: ‘Кад се праведник одврати од своје праведности и почини безакоње, ... сва његова праведна дела која је чинио неће се спомињати.’ Језекиљ 18:24.“ Велика борба, 479–483.

Наставићемо ово проучавање и одговорити на постављена питања у наредном чланку ове серије.